

η Βερόνικα

της

Χαράς

Έρη Παπαμιχαλοπούλου

Εικονογράφηση: Χριστίνα Αβδίκου

ΕΠΑΙΝΟΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΕΝΩΣΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ
Αθήνα 2020

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Συγγραφέας

Έρη Παπαμιχαλοπούλου

Ειδική Παιδαγωγός

Υπεύθυνη Συντονισμού
για το ΙΕΠ

Μαρία Γελαστοπούλου

Σύμβουλος Β΄

Ειδικής & Ενταξιακής Εκπαίδευσης, ΙΕΠ

Εικονογράφηση

Χριστίνα Αβδίκου

Γραφιστική επιμέλεια

ONDEMAND AE

ΠΡΑΞΗ: «Καθολικός σχεδιασμός και ανάπτυξη προσβάσιμου ψηφιακού εκπαιδευτικού υλικού», MIS 5001313, Άξονες Προτεραιότητας 6, 8, 9, στο πλαίσιο του Ε.Π. «Ανάπτυξη Ανθρώπινου Δυναμικού, Εκπαίδευση και Διά Βίου Μάθηση, με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο-ΕΚΤ).

Υπεύθυνοι της Πράξης:

Βασίλης Κουρμπέτης, Σύμβουλος Α΄
Ειδικής Αγωγής & Εκπαίδευσης, ΥΠΑΙΘ
(από 16/06/2016 έως 11/07/2019)

Μαρία Γελαστοπούλου, Σύμβουλος Β΄
Ειδικής & Ενταξιακής Εκπαίδευσης, ΙΕΠ (από 12/07/2019)

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Ιωάννης Αντωνίου

Πρόεδρος του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Αν. Τσόχα 36, 11521 Αθήνα

Τηλ.: 213 1335100 Fax: 213 1335111

Ηλεκτρονικό Ταχυδρομείο: info@iep.edu.gr

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

Επιχειρησιακό Πρόγραμμα
Ανάπτυξη Ανθρώπινου Δυναμικού,
Εκπαίδευση και Διά Βίου Μάθηση

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

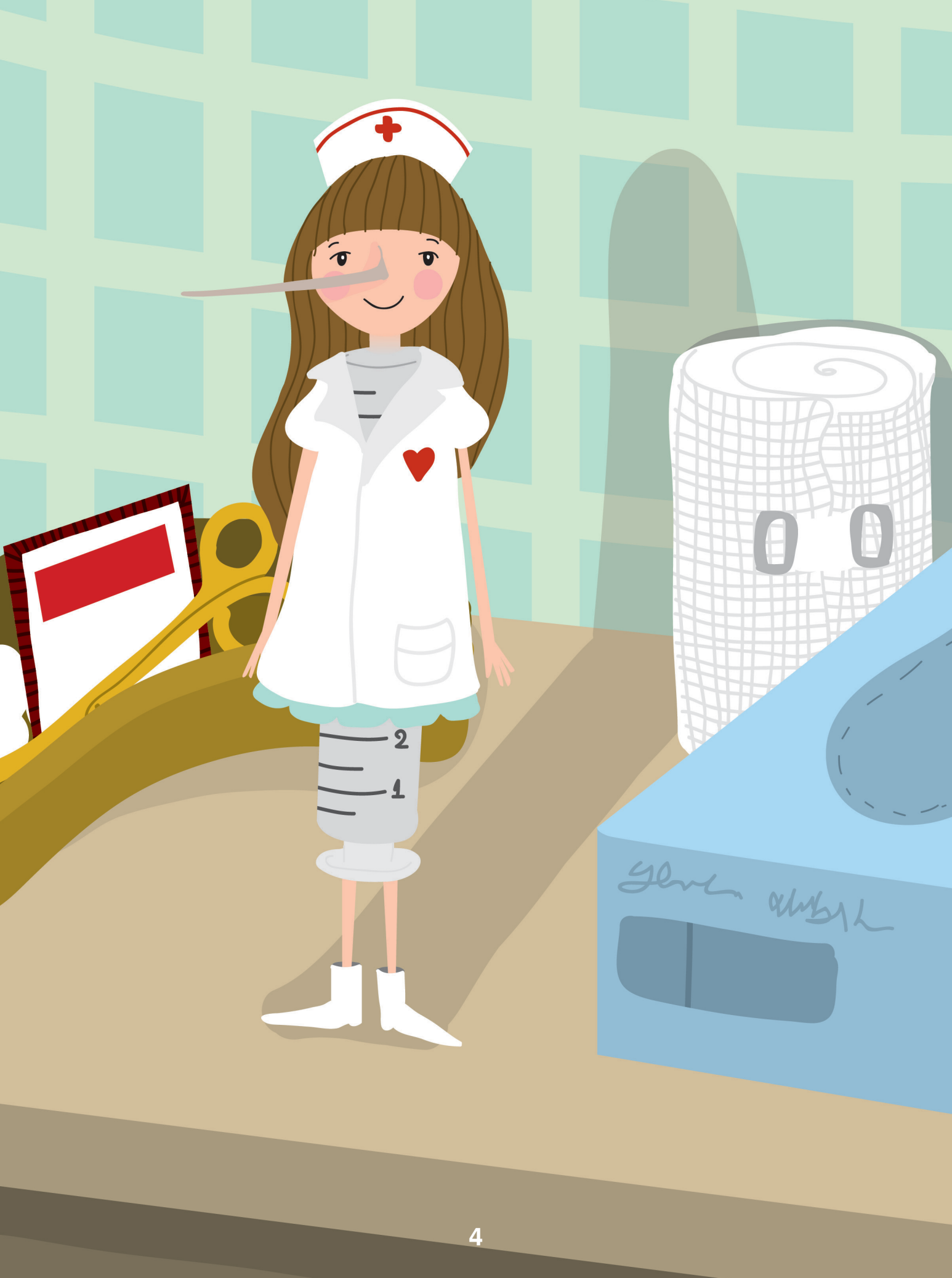
ανάπτυξη - εργασία - αλληλεγγύη

η Βεζλόνα

της

Χαράς

«Μη, μη...» ακούστηκε σαν χαλασμένη σειρήνα το μικρό αγόρι και πλάνταξε στα κλάματα. «Το μεταλλικό κουνούπι έρχεται καταπά-
νω μου... ετοιμάζεται να με τσιμπήσει με τη σουβλερή του μύτη!»

Η ίδια θλιβερή ιστορία επαναλαμβανόταν σχεδόν καθημερινά στο παιδιατρικό τμήμα του νοσοκομείου, όπου εργαζόταν η «Βελόνα», όπως την αποκαλούσαν όλοι. Μια λεπτεπίλεπτη βελόνα, με πυκνά καστανά μαλλιά που έπεφταν κυματιστά στους ώμους της και με αδύνατα χέρια, που μαζί με τα ψιλόλιγνα πόδια της σχημάτιζαν περίτεχνα την κομψή της σιλουέτα. Το σημαντικότερο, όμως, προσόν της ήταν η σουβλερή της μύτη. Ελαφρώς ανασηκωμένη, όπως οι γαλλικές, αποκάλυπτε την αριστοκρατική της καταγωγή. Δεν ήταν βέβαια μια τυχαία βελόνα, ήταν μια βελόνα με ένδοξο παρελθόν!

Η προπρογιαγιά της, η Σουβλίτσα, ήταν η αγαπημένη βελόνα της βασίλισσας Ελιζαμπέτε. Η ιστορία λέει ότι είχε καταφέρει να τη θεραπεύσει από την ανεμοβλογιά μεταμορφώνοντάς της σε μια λαμπερή βασίλισσα, λίγες μόλις ώρες πριν την ενθρόνισή της! Ο προπάππος της, ο Μυτούλης ο Μεταλλικούλης, ήταν η προσωπική βελόνα ενός Ναυάρχου. Κάθε φορά που εκείνος τραυματιζόταν σε μια ναυμαχία, ο Μυτούλης ήταν πάντα δίπλα του και του έσωζε τη ζωή. Η μητέρα της πάλι, η Λόνα η Αστραφτερή, ήταν εκείνη η θαυματουργή βελόνα που έκανε ενέσεις νεότητας στο πρόσωπο μιας ενενηντάχρονης ντίβας του κινηματογράφου. Έγινε παγκοσμίως γνωστή, καθώς την έκανε να φαίνεται κατά πενήντα χρόνια νεότερη!

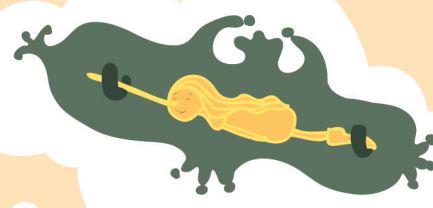
Η δικιά μας Βελόνα όμως δεν ήταν διάσημη σαν τους προγόνους της. Αντιθέτως, είχε κακή, πολύ κακή φήμη... Βλέπετε, είχε διαλέξει ένα πολύ δύσκολο επάγγελμα. Ήταν η βελόνα μιας σύριγγας που έκανε, με τη σουβλερή της μύτη, ενέσεις στα μικρά παιδιά. Δυστυχώς κανένα από τα παιδιά δεν αναγνώριζε το έργο της, ούτε πόσο απαραίτητο ήταν το φάρμακο ή το εμβόλιο που τους έδινε για να ξαναγίνουν γερά και δυνατά. Ήταν, μάλιστα, ο φόβος και ο τρόμος τους... κάθε φορά που την αντίκριζαν άλλαζαν χίλια χρώματα στη στιγμή, η καρδιά τους χτυπούσε δυνατά σαν ξεκούρδιστο ρολόι και δάκρυα ποτάμι κυλούσαν από τα μάτια τους. Η καημένη η Βελόνα στεναχωριόταν που τα πονούσε τόσο πολύ, αλλά ήξερε ότι δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά. Πολλές φορές, μάλιστα, μονολογούσε απελπισμένη:

«Διάλεξα το χειρότερο επάγγελμα στον κόσμο...»

Μόλις νύχτωνε και έσβηναν τα φώτα του ιατρείου, η Βελόνα μαζί με τους φίλους της, τη χαδιάρα Γαζούλα, τους λευκούς Ορούς, τον Ρούλη τον Ιωδιούλη και τα χαρωπά Τσιροτάκια, μαζεύονταν πάνω στο ιατρικό κρεβάτι και μιλούσαν μέχρι το πρωί.

Ένα βράδυ, έπειτα από μια πολύ δύσκολη μέρα, καθώς χόρευε βαλς με τα χαρωπά Τσιροτάκια, τους ανακοίνωσε:

«Ήρθε η ώρα να αλλάξω επάγγελμα! Θα γίνω η βελόνα σε ένα πικάπ! Έτσι, δεν θα ξαναπονέσω κανένα άλλο παιδί. Αντίθετα, θα με λατρέψουν όλοι, μικροί και μεγάλοι, για τις γλυκές μελωδίες μου, όταν η μύτη μου θα στριφογυρίζει σαν τρελή πάνω στον δίσκο».

Ένα άλλο βράδυ, πάλι, είπε στους φίλους της:

«Καλύτερα θα ήταν να γίνω η βελόνα μιας πυξίδας! Θα δουλέψω σε ένα μεγάλο ιστιοφόρο και θα δείχνω με την αγέρωχη μύτη μου πάντα τον Βορρά! Όλοι θα θέλουν να ταξιδεύουν και να πλέουν μαζί μου σε μακρινούς ωκεανούς».

«Μπορώ, επίσης, να γίνω η χρυσή βελόνα μιας πανάκριβης καρφίτσας, για να στολίζω κομψά φορέματα! Ακόμη και η μακριά βελόνα ενός ρολογιού θα μπορούσα να γίνω! Θα με λένε "Δείκτη", για να θυμίζω στους ανθρώπους πόσο πολύτιμα είναι τα λεπτά που περνούν και να μην σπαταλάνε άσκοπα τον χρόνο τους».

Πολλές φορές, μάλιστα, η Βελόνα ετοίμαζε τη βαλίτσα της για κάποιο μακρινό ταξίδι... σαν ξημέρωνε όμως, την έβρισκες πάντα στη θέση της. Να, εκεί... πάνω στο τραπεζάκι του γιατρού μαζί με τα υπόλοιπα ιατρικά εργαλεία. Βλέπετε, ποτέ δεν έπαιρνε στα αλήθεια την απόφαση να αποχωριστεί τα παιδιά.

Ένα πρωί άνοιξε ξαφνικά η πόρτα του ιατρείου και μπήκαν τρέχοντας δυο κατακόκκινα, σαν παπαρούνες, παπουτσάκια. Ανήκαν στη Χαρά, ένα μικρό κορίτσι με δύο καστανά κοτσιδάκια που κρατούσε ένα πελώριο γλειφιτζούρι.

«Καλημέρα!» είπε με ένα γλυκό χαμόγελο σε όλους μέσα στο ιατρείο.

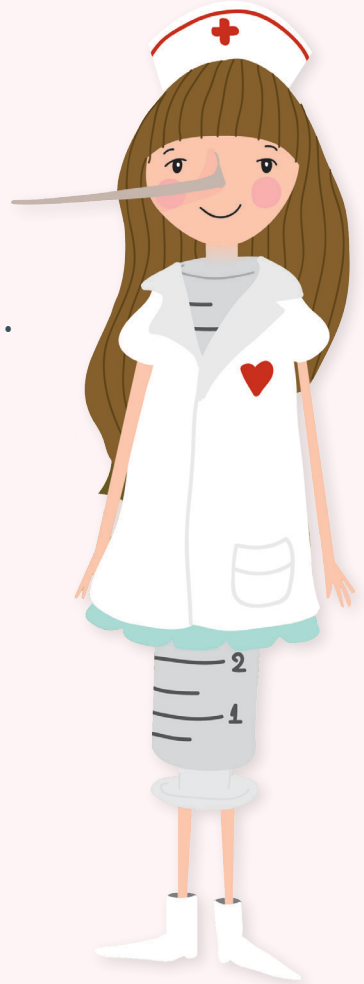
Η χαδιάρα Γαζούλα με τους λευκούς Ορούς σταμάτησαν για μια στιγμή τη δουλειά τους και την καλημέρισαν χαρούμενοι και εκείνοι. Η Βελόνα κρυφοκοίταξε μέσα από το χέρι του γιατρού και τη χαιρέτησε ντροπαλά.

«Τι χαριτωμένο κοριτσάκι που είναι!» σκέφτηκε. «Καλύτερα όμως να μη με δει, γιατί σίγουρα θα τη φοβίσει η σουβλερή μου μύτη», μονολόγησε λυπημένη και μαζεύτηκε όσο μπορούσε περισσότερο για να μη φαίνεται.

Όταν όμως, μετά από λίγο, η Βελόνα τσίμπησε με τη μεταλλική της μύτη το λεπτοκαμωμένο χεράκι της Χαράς, προς μεγάλη έκπληξη όλων, εκείνη δεν τρόμαξε, ούτε έκλαψε, ούτε και κρύφτηκε στην αγκαλιά της μητέρας της. Απλά έσκασε ένα μεγάλο, σφιγμένο χαμόγελο. Όση ώρα, μάλιστα, η Βελόνα τής έκανε την ένεση, η Χαρά την κοιτούσε κατάματα και περίμενε υπομονετικά. Με έκπληξη, τότε, η Βελόνα αναφώνησε.

«Δεν μπορώ να πιστέψω στα βελονίσια μάτια μου! Πρώτη φορά στην καριέρα μου συναντάω ένα τόσο γενναίο παιδί!»

Ύστερα από λίγες μέρες, ίσως και μήνα, η πόρτα άνοιξε πάλι και ξαναμπήκαν τρέχοντας τα δυο κατακόκκινα παπουτσάκια. Η Χαρά αυτή τη φορά μασουλούσε μια σοκολάτα. Η Βελόνα την αναγνώρισε αμέσως και χάρηκε που την ξαναείδε. Την ώρα, μάλιστα, που η Βελόνα ακούμπησε το λεπτοκαμωμένο χεράκι της, η Χαρά τής χαμογέλασε με τα σφιγμένα χείλη της. Η Βελόνα τότε τη ρώτησε δειλά:

«Θα ήθελες να γίνουμε φίλες;»

Η Χαρά ανοιγόκλεισε τα μάτια και δέχτηκε σιωπηλά. Η Βελόνα από εκείνη την ημέρα και ύστερα έπλεε σε πελάγη ευτυχίας. Κάθε βράδυ, όταν έκλειναν τα φώτα του ιατρείου, μιλούσε στους φίλους της με τις ώρες για τη Χαρά. Μια μέρα, μάλιστα, τα χαρωπά Τσιροτάκια για να την πειράξουν τη ρώτησαν:

«Εεε, Βελόνα, δεν ετοιμάσες ακόμα τη βαλίτσα σου; Σήμερα δεν είχες πει ότι θα πήγαινες εκείνο το μακρινό ταξίδι;»

Τότε η Βελόνα απάντησε με δυνατή φωνή:

«Να φύγω; Δεν πάω πουθενά!!! Τώρα που βρήκα τη χαρά μου... χωρίς τη Χαρά δεν το κουνάω ρούπι από εδώ!» και όλοι ξεκαρδίστηκαν στα γέλια.

Η φίλη της η Χαρά, μέρα με τη μέρα, άρχισε να πηγαίνει όλο και πιο συχνά στο παιδιατρικό τμήμα του νοσοκομείου. Η Βελόνα, όμως, σαν αληθινή φίλη, αντί να χαίρεται που την έβλεπε, είχε αρχίσει να ανησυχεί. Παρατήρησε ότι τα κατακόκκινα παπουτσάκια της Χαράς δεν άφηναν πίσω τους το ίδιο ποδοβολητό, κάθε φορά που έμπαινε στο ιατρείο. «Η Χαρά φαίνεται ότι δεν έχει διάθεση να τρέξει ούτε και σήμερα. Μπορεί να νιώθει κουρασμένη...» σκεφτόταν λυπημένη η Βελόνα. Μια άλλη φορά, παρατηρώντας τη, συλλογίστηκε: «Πάλι δεν μασουλάει κάποιο από τα ζαχαρωτά της. Δεν έχει όρεξη να φάει η μικρή μου φίλη, ενώ τα δυο της κοτσιδάκια δεν είναι πια τόσο φουτωτά», και στεναχωρήθηκε ακόμη περισσότερο.

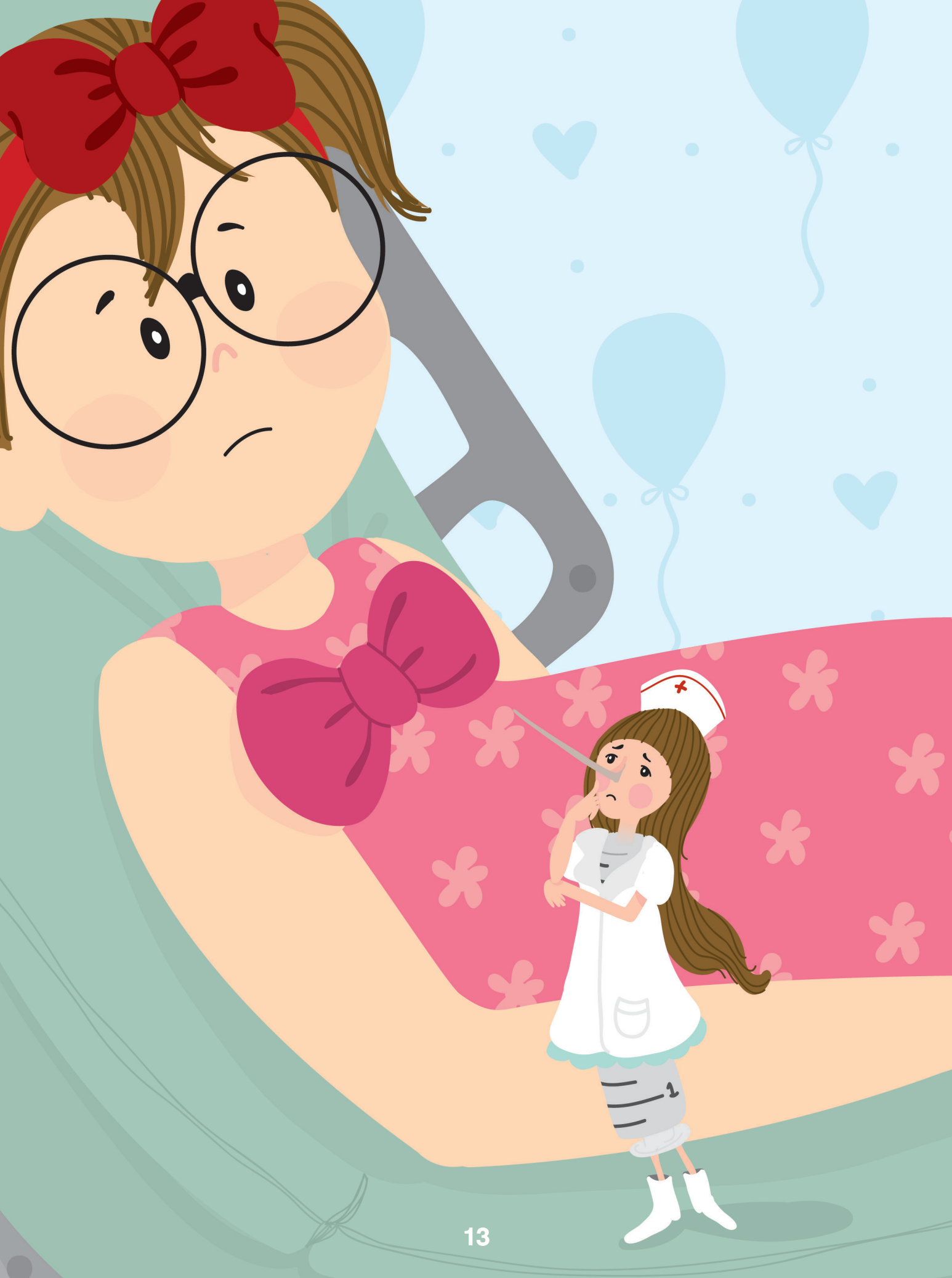
Η Βελόνα δεν ήξερε τι να κάνει για να βοηθήσει τη Χαρά. Ένα βράδυ, της ήρθε μια καταπληκτική ιδέα! Από την επόμενη κιόλας μέρα, κάθε φορά που θα τσιμπούσε το χεράκι της Χαράς –βλέπετε, η Βελόνα έμενε πολλή ώρα στο χέρι της Χαράς μέχρι να περάσει όλο το φάρμακο– θα έβρισκε την ευκαιρία να της σιγοψιθυρίζει κάποιο από τα όνειρά της. Έτσι και έκανε, λοιπόν, για να της δώσει κουράγιο.

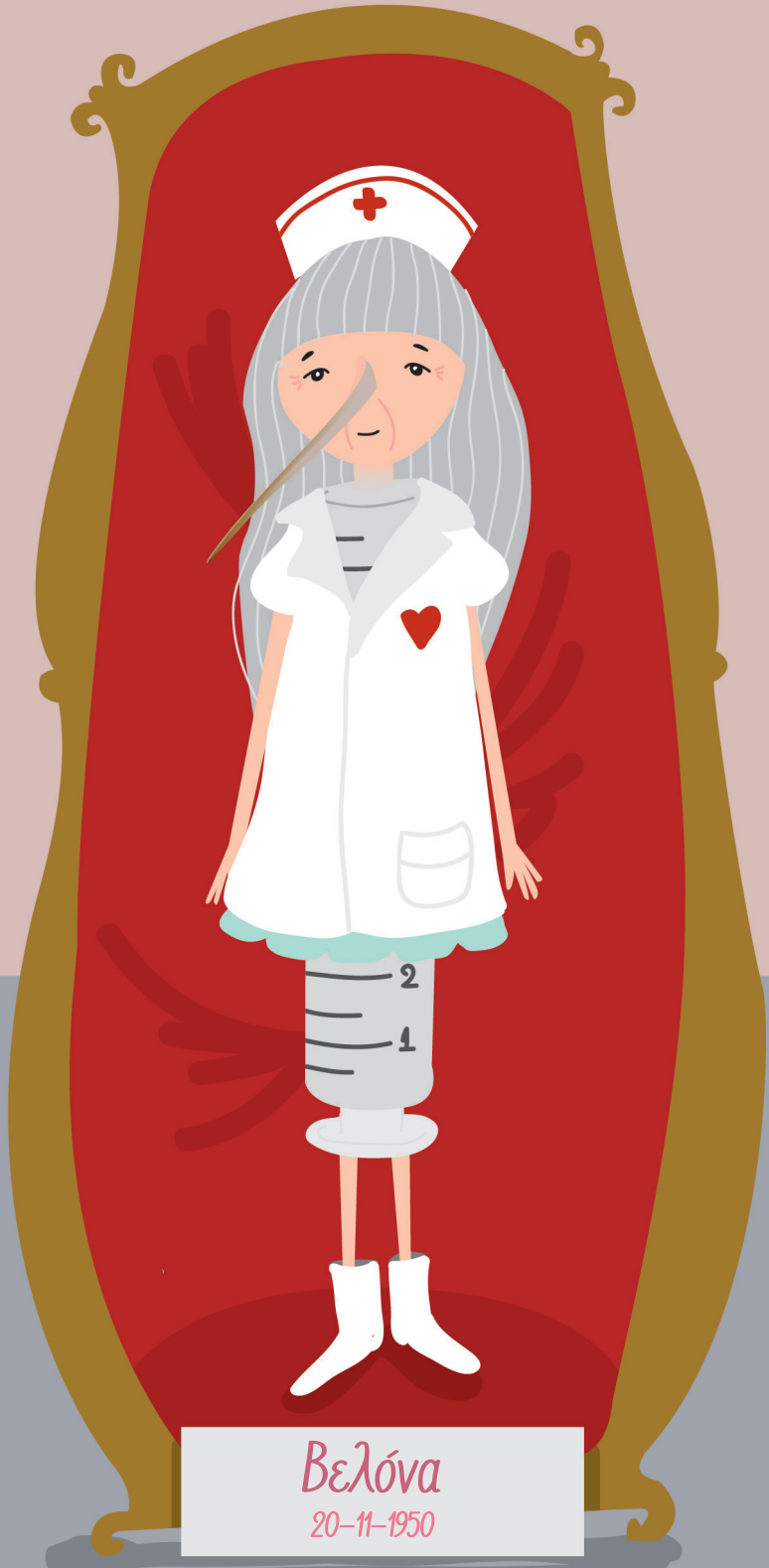
«Φαντάσου πως είμαι η βελόνα στο πικάπ σου και σου παίζω τις πιο γλυκές μελωδίες του κόσμου, ενώ εσύ χορεύεις τριγύρω μου ευτυχισμένη...» και τότε, έκπληκτη, η Βελόνα άκουσε τη Χαρά να σιγοτραγουδά.

Μια άλλη μέρα, που την είδε κουρασμένη και αρκετά ταλαιπωρημένη, της σιγοψιθύρισε:

«Φαντάσου πως είμαι η πυξίδα σου κι εσύ η καπετάνισσα σ' ένα καράβι με ψηλά κατάρτια. Με το ένα χέρι κρατάς το τιμόνι και με το άλλο αγναντεύεις τα μακρινά μυστηριώδη πελάγη...» και η Χαρά αποκοιμήθηκε γαληνεμένη, με τη φαντασία της να την ταξιδεύει σε μακρινούς ωκεανούς.

«Φαντάσου πως είμαι η χρυσή καρφίτσα που στολίζει το καινούργιο σου φόρεμα, καθώς ετοιμάζεσαι για ένα Πρωτοχρονιάτικο ρεβεγιόν... Ακόμη και η βελόνα στο ρολόι σου μπορώ να γίνω, για να συντροφεύω τις ευτυχισμένες στιγμές που θα ζήσεις όταν θα φύγεις από αυτό το νοσοκομείο...» και αμέσως η Βελόνα είδε τα μάτια της Χαράς να λαμπυρίζουν από ελπίδα.

Βελόνα
20-11-1950

Κάποια στιγμή, δεν θυμάμαι ακριβώς να σας πω πότε, η Χαρά σταμάτησε να πηγαίνει στο ιατρείο... έτσι, εντελώς ξαφνικά. Η Βελόνα, όμως, κάθε μέρα την περίμενε εκεί ακριβώς, στην ίδια θέση. Κάθε φορά, μάλιστα, που άνοιγε η πόρτα του ιατρείου, πεταγόταν και κοίταζε ανυπόμονα μήπως είχε μπει η Χαρά... αλλά... τίποτα. Οι μέρες περνούσαν και επικρατούσε σιωπή και θλίψη μέσα στο ιατρείο. Κανείς δεν γνώριζε τι είχε συμβεί και αν η Χαρά ήταν καλά. Κάποτε, η Βελόνα επιστράτευσε όλο της το θάρρος και ρώτησε τον γιατρό μήπως είχε κάποιο νέο της. Εκείνος όμως παρέμεινε σιωπηλός και δεν της έδωσε καμία απάντηση.

Η Βελόνα από τότε βυθίστηκε σε ακόμη μεγαλύτερη θλίψη. Είχε χάσει το κέφι της και ποτέ ξανά δεν μίλησε για τα όνειρά της στους φίλους της, τη χαδιάρα Γαζούλα, τους λευκούς Ορούς, τον Ρούλη τον Ιωδιούλη και τα χαρωπά Τσιροτάκια. Ποτέ δεν χόρεψε άλλο βαλς τα βράδια, όταν έκλειναν τα φώτα του ιατρείου, ούτε ετοίμασε ξανά τη βαλίτσα της για να ταξιδέψει σε μακρινούς τόπους.

Τα χρόνια πέρασαν και η Βελόνα αποσύρθηκε από τα επαγγελματικά της καθήκοντα. Τώρα πια την είχαν στολισμένη, μαζί με τη σύριγγα, σε περίοπτη θέση πάνω στο γραφείο του γιατρού, μέσα σε μια θήκη από βελούδο. Στη βάση, μάλιστα, της θήκης ήταν γραμμένο το όνομά της, *Βελόνα*, με καλλιτεχνικά γράμματα και ακριβώς από κάτω η ημερομηνία γέννησής της.

Λόγω της ηλικίας της και των αρθριτικών της είχε χάσει την ευλυγισία της. Τα μακριά της μαλλιά είχαν ασπρίσει και η σουβλερή της μύτη είχε πιάσει στην άκρη λίγη καφετιά σκουριά. Την είχαν αντικαταστήσει οι βελόνες μιας χρήσεως, που ήταν πλέον ευρέως διαδομένες.

Ένα ανοιξιάτικο πρωινό, όπως η Βελόνα κοίταζε έξω από το μεγάλο παράθυρο του ιατρείου τον ήλιο να λάμπει, διέκρινε μια ψηλή, όμορφη γυναίκα με βελούδινη επιδερμίδα και καστανά μακριά μαλλιά να βαδίζει προς το ιατρείο. Η καρδιά της ρίγησε μεμιάς:

«Δεν μπορεί να κάνω λάθος, η Χαρά πρέπει να είναι αυτή», αναφώνησε και τεντώθηκε για να κοιτάξει καλύτερα. Μετά από λίγα λεπτά άκουσε τον παλιό γνώριμο ήχο από τα κόκκινα παπουτσάκια που βηματίζουν γρήγορα στο διάδρομο του νοσοκομείου. Όταν άνοιξε η πόρτα, η Βελόνα δάκρυσε. Ναι, πράγματι, ήταν η Χαρά! Η δική της Χαρά, η καλύτερή της φίλη! Η Χαρά πλησίασε το γραφείο του γιατρού και συστήθηκε. Ο γιατρός ανασήκωσε τα γυαλιά της πρεσβυωπίας του και την κοίταξε για λίγα δευτερόλεπτα επίμονα. Δεν άργησε να την αναγνωρίσει και τότε την αγκάλιασε σφιχτά. Άρχισαν να συζητάνε για αρκετή ώρα, λέγοντας ιστορίες από τα χρόνια που είχαν περάσει.

Η Χαρά είχε σταθεί ακριβώς πάνω από το γραφείο και είχε ακουμπήσει το χέρι της σχεδόν δίπλα στη θήκη όπου βρισκόταν η Βελόνα, χωρίς όμως να την έχει προσέξει. Η Βελόνα από κάτω, κοίταζε

τη Χαρά και έκανε τα πάντα για να της τραβήξει την προσοχή.

«Χαράααα, Χαράααα!»

της φώναζε και κουνούσε τα χέρια της πέρα δώθε.

«Εδώ κάτω είμαι!

Εγώ είμαι, η φίλη σου η Βελόνα!

Δεν με αναγνώρισες;»

Η Χαρά όμως συνέχιζε να μιλάει με τον γιατρό, χωρίς να έχει αντιληφθεί την παρουσία της. Τότε η Βελόνα συγκέντρωσε τις δυνάμεις της και, παρά την ηλικία και τα αρθριτικά της, κατάφερε να γλιστρήσει έξω από τη βελούδινη θήκη.

«Χαρά, Χαρά! Εγώ είμαι, η Βελόνα, η καλύτερή σου φίλη!», φώναξε και άρχισε να χοροπηδάει σαν μικρό παιδί πάνω στο γραφείο, τόσο που λίγο έλειψε να πέσει κάτω και να βρεθεί στο πάτωμα.

«Ε, αυτό πια είναι απίστευτο», αναφώνησε ο γιατρός. «Πώς βρέθηκες εσύ εκεί;» αναρωτήθηκε και έκανε να την πιάσει από την άκρη του γραφείου, για να την επιστρέψει στη θέση της.

Η Χαρά σταμάτησε να μιλάει και γύρισε προς την κατεύθυνση που κοιτούσε ο γιατρός. Η Βελόνα, γεμάτη αγωνία πλέον, συνέχιζε να φωνάζει με όση δύναμη της είχε απομείνει:

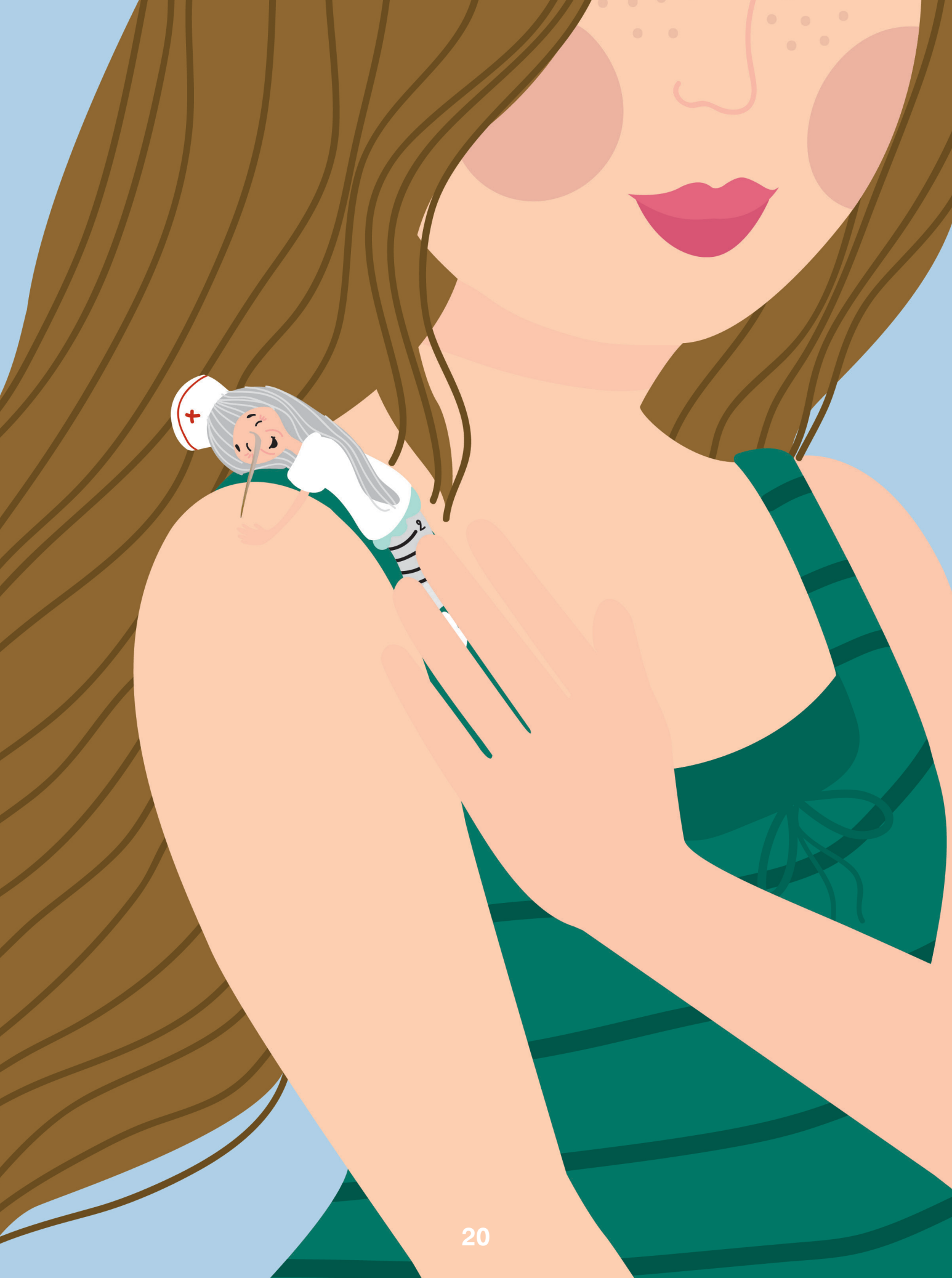
«Χαρά, Χαρά, εδώ κάτω! Να 'μαι, εδώ κάτω! Δεν με αναγνωρίζεις;»

Καθώς το βλέμμα της νέας γυναίκας έπεσε πάνω στη Βελόνα, οι δυο τους έμειναν να κοιτάζονται για λίγα δευτερόλεπτα στα μάτια, βουβές.

Ξαφνικά, στο μυαλό της Χαράς ξύπνησαν οι στιγμές που είχαν περάσει παρέα εκεί, μέσα στο παιδιατρικό τμήμα εκείνου του νοσοκομείου... στιγμές δύσκολες, γεμάτες πόνο και αγωνία, από αυτές που θέλεις να ξεχάσεις και να τις κλείσεις για πάντα στο κουτί των πιο σκοτεινών σου αναμνήσεων. Αλλά και στιγμές χαράς και ελπίδας, που είχαν γεννηθεί μέσα από τη φιλία που είχαν αναπτύξει μεταξύ τους και το θάρρος που έδινε η μία στην άλλη.

Τότε η Χαρά, με δάκρυα ευγνωμοσύνης στα μάτια και πολύ προσεκτικά, πήρε τη Βελόνα από τα χέρια του γιατρού και την κράτησε σφιχτά μέσα στα δικά της. Μπορεί να σας φαίνεται παράξενο όσο και ασυνήθιστο το θέαμα, μια γυναίκα και μια βελόνα να σφίγονται αγκαλιασμένες και να κλαίνε από χαρά, μα αλήθεια σας λέω... το είδαν όλοι που ήταν εκεί με τα ίδια τους τα μάτια... η χαδιάρα Γαζούλα, ο Ρούλης ο Ιωδιούλης, τα χαρωπά Τσιροτάκια, μέχρι και ο γιατρός! Λέγεται, μάλιστα, ότι έκλαιγε κι εκείνος από τη συγκίνηση.

Η αλήθεια είναι ότι, ακόμα και τώρα που σας τα διηγούμαι, δεν ξέρω να σας πω με σιγουριά ποιο είναι το τέλος αυτής της ιστορίας. Κανείς δεν γνωρίζει πού βρίσκεται αυτή τη στιγμή η Βελόνα μας.

Η χαδιάρα Γαζούλα ισχυρίζεται ότι την άκουσε κάπου να παίζει γλυκές μελωδίες. Στους λευκούς Ορούς, κάποιος είπε ότι την είδε να στολίζει το μεταξωτό φόρεμα της Χαράς. Ο Ρούλης ο Ιωδιούλης, από την άλλη, πιστεύει ακράδαντα ότι ταξιδεύει σε μακρινούς ωκεανούς σαν τον παππού της. Τα χαρωπά Τσιροτάκια είναι βέβαια ότι την άκουσαν ένα βράδυ να κάνει «τικ-τακ» σε ένα ρολόι!

Το μόνο σίγουρο είναι, και αυτό μπορούν να σας το βεβαιώσουν όλοι τους, ότι εκείνη τη μέρα η Χαρά και η Βελόνα έφυγαν παρέα από το νοσοκομείο... και ήταν και οι δυο πολύ ευτυχισμένες.

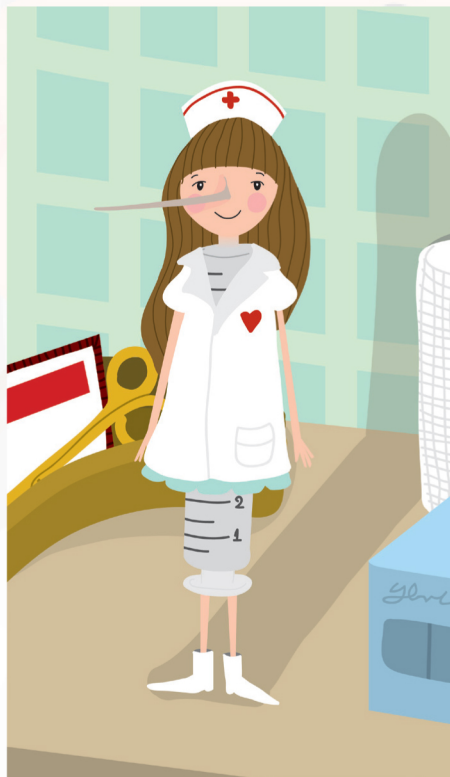

Το έργο «Καθολικός Σχεδιασμός και Ανάπτυξη Προσβάσιμου Ψηφιακού Εκπαιδευτικού Υλικού» με κωδικό ΟΠΣ (MIS) 5001313 υλοποιείται στο πλαίσιο του Επιχειρησιακού Προγράμματος «Ανάπτυξη Ανθρώπινου Δυναμικού, Εκπαίδευση και Δια Βίου Μάθηση 2014-2020» και συγχρηματοδοτείται από την Ελλάδα και την Ευρωπαϊκή Ένωση (Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο)

«Πώς θα 'θελα να είμαι η βελόνα μιας πυξίδας
ή η μακριά βελόνα ενός ρολογιού
ή καλύτερα η βελόνα σε ένα πικάπ...».

Στην παιδιατρική πτέρυγα ενός νοσοκομείου
εργάζεται η Βελόνα, η ηρωίδα της ιστορίας μας.
Μια ευαίσθητη, λεπτεπίλεπτη βελόνα
με κυματιστά, καστανά μαλλιά
και σουβλερή μύτη,
με την οποία κάνει
ενέσεις σε μικρά παιδιά.
Εκείνα την φοβούνται
και δίκαια η Βελόνα πιστεύει
ότι έχει διαλέξει το χειρότερο
επάγγελμα στον κόσμο.
Όλα τούτα αλλάζουν, όμως,
όταν έρχεται ξαφνικά
στο ιατρείο η Χαρά, ένα μικρό, άρρωστο κορίτσι.

Θα καταφέρει η Βελόνα να γίνει φίλη με τη Χαρά;
Πώς θα αλλάξει η ζωή και των δύο μετά τη συνάντησή τους;

*Μια παραμυθένια ιστορία
για μια βελόνα και ένα κορίτσι.
Μια ιστορία που δανείζεται
τη φαντασία και τη μαγεία
των παραμυθιών,
για να φέρει στο φως
ένα ζήτημα πολύ ευαίσθητο:
τη σοβαρή παιδική ασθένεια.*

*Η Βελόνα έρχεται
για να ξεορκίσει
τον φόβο, την ανασφάλεια
και την αγωνία του παιδιού
απέναντι στην οδυνηρή
διαδικασία της θεραπείας.*